

Do práce

Rok 2007 byl jedním z nejzlomovějších let mého života. První zásadní událostí bylo, když jsem obdržel bakalářský titul, který jsem sice nikdy nepovažoval za zvláště honosný, ale to, že už jsem ho získal, pro mě bylo docela důležité. Měl jsem totiž jednu dohodu s Alešem - s Alešem Morousem.

Aleš se přišel podívat na tu slavnostní akci; a s ním přišla i máma a Elena. Když už jsme byli skoro na odchodu, řekl jsem:

„Tak co naše dohoda?“

„Jaká?“ neodpověděl Aleš.

„No přece jsme se dohodli, že až dostanu toho bakaláře, budu u vás moct nastoupit.“

„Já vim; místo pro tebe je. A nedávno jsem byl za šéfem; máš připravenou smlouvu. Budeš mít zatím dost malý plat, ale myslím, že to ti zas tak vadit nebude.“

„To nebude...“

Od toho případu před pěti lety jsem se již u žádného vyšetřování vraždy neukázal, a tak jsem se docela těšil, až budu mít možnost něco opravdu oficiálně řešit.

Když já jsem se dostal do úrovně bakaláře, nebylo možné, aby Elen byla nějak výrazně pozadu. Už tři roky jsme žili spolu v mém vlastním bytě, který jsem zdědil po otci. Tom, kde jsem vlastně byl pořád nejvíc doma.

Elen studovala Matematicko - fyzikální fakultu Karlovy university, a tak potřebovala nějaké bydlení v Praze; bylo tedy logické se sestěhovat.

Po krátké odmlce jsem řekl ještě jednu informaci:

„Jo a ještě něco: S Elen jsme si nedávno domluvili termín naší svatby.“

„Sedmýho srpna, v úterý,“ doplnila mě Elen.

Upřímně řečeno jsem v ten okamžik čekal větší překvapení, ale když máma i Aleš věděli, že s Elen už téměř tři roky žijeme jako pár, vlastně ani nevím, proč jsem ho očekával. Ostatně oni mi to vynahradili Elenini rodiče. Chvilí jsem si myslel, že jsem se jich nejdřív měl zeptat, ale byl to spíše Elenin názor než můj, z čeho vyplynul společný úsudek, že do naší svatby je něco jenom nám. Elen dokonce chtěla, abychom poslali oznámení a třeba tak za týden se společně vydali do Ivančic; tak jsme to ale nakonec neudělali.

Do života

Na svatbu jsme moc lidí nezvali; přesto nebo právě proto byla úplně dokonalá. Na svatební cestu jsme měli vyrazit až koncem měsíce, ale o to měla být lepší; po svatebním dni ale hnedle následovala svatební noc; a po noci by člověk čekal příjemné svatební ráno, pozdní ráno.

Potom, co jsem nastoupil do práce, jsem si přestal na noc vypínat telefon; zrovna tohle ráno jsem si to ale vyčítal. Je pravda, že bylo tak deset hodin, ale kdyby ten přístroj nezvonil, rozhodně bych ještě nevstával; narozdíl od Elen. Telefon jsem totiž měl položený na stole a ani nevím, jestli bych ho vůbec zvednul, kdyby byla situace trochu jiná.

Můj byt byl totiž tak velký, že jsme si s Elen mohli dovolit ten luxus, abychom měli každý svůj pokoj a jelikož v klasicky velké posteli se se mnou Elen nechtěla spát, odebrala se někdy v noci k sobě. Nicméně naše kuchyně byla umístěná tak, že se do ní chodilo přes můj pokoj, a tak se stalo, že Elen uslyšela zvonění telefonu - připravujíc si v kuchyni něco k snídani - dřív než já.

Přistoupila tedy ke stolu a hodila po mně mobil tak, že jsem ho sotva probuzen nebyl s to chytit. Sáhl jsem po znějícím telefonu a přijal hovor, aniž bych se vůbec podíval, kdo volá; tak jsem se

dověděl, že musím odjet do Hlubočep.

Zavěsiv jsem položil přístroj vedle budíku a div, že jsem znovu neusnul. Trochu jsem se protáhl a posadil na postel a konaje to vše jsem vylíčil Elen sedící u stolu, co jsem se právě dověděl.

Přemohl jsem se a docela rychle se převlékl. Elen mezitím přinesla svou snídani na stůl a odešla z pokoje. Já jsem její jídlo s chutí pojedl, rychle si vzal potřebné věci a rozloučiv se s Elen odešel k autu.

Ke smrti

Od svého domova jsem sjel ulicemi Štěpánskou a V jámě na Vodičkovu, kerou jsem vyjel na Karlovo náměstí a pak Resslerovou na Jiráskův most. Za Vltavou jsem pak dojel na světelnou křižovatku s ulicí Zborovskou, kterou jsem se dal doleva. Ulicemi Svornosti, Strakonickou a U Královské louky jsem dojel ke smíchovskému nádraží a odtud doleva Nádražní ulicí jsem začal směřovat ke hlubočepskému údolí. Ulice Na Zličově a Hlubočepská mě pak dovedly ke statku, kde se ten příběh stal.

Vstoupiv vraty zvýrazněnými nápisem PENSION V ÚDOLÍ nad nimi jsem uviděl dvůr povětšihó statku. Jeho velká část byla upravena k ubytování hostů, ale i přesto se sem vešla králíkárna s králíky a jedna koza. Při hlavním vstupu visely na tyči kůže z králíka a pod nimi byla o zeď opřena dřevěná tyč. Za tyčí pak začínala řada tří laviček a uprostřed dvora stál dlouhý dřevěný stůl obklopený židlemi. Koza byla na zahradě, tedy mimo prostor, který jsem viděl; v rohu u králíkárný odpočívaly dvě kočky a třetí jsem uviděl napravo od sebe. Když jsem se na ni podíval, zastavila, ale jen jsem se sehnul, pokračovala v přibližování se ke mně.

Už že bych se zvedal k pokračování v cestě k místu činu - čekal jsem, že to bude v hlavní budově, byt' na to nic neukazovalo - když se mě uniformovaný příslušník zeptal:

„Kdo jste?“

„Drahoslav Breichaistol," odpověděl jsem, „Kde se to stalo?“

„V prvním patře," odpověděl muž ukázav letmo rukou na hlavní vchod.

Vešel jsem tedy těmito dveřmi a vystoupil vzhůru po schodech. Dveře do místnosti se zavražděným byly otevřené a já jsem se vešev zeptal:

„Tak co, jak se to stalo?“

„Podřízli ho a nechali vykrvácet do tohohle kýblu," odpověděl Aleš.

Mrtvý skutečně zatím ještě ležel na stole s podříznutým hrdlem, pod nímž stál velký kbelík s krví, jež ze zavražděného vytekla.

„Kolem toho kýblu není moc krve," poznamenal jsem, „Vypadá to, jako by ho někdo podřízнул na stole, ale svázaný asi nebyl, že?“

„Vypadá to, že ho nejdřív vzali něčím po hlavě, ale počkejte si, já jdu." řekl patolog Martin Delský odešebo.

„Kdo to vlastně je?“

„Vlastnil tenhle pension," začal mě Aleš seznamovat s tím, co věděl.

„Zabili ho v noci?“

„Zeptej se nálezce, vaří nám dole oběd.“

„Nám?“

„Dneska měli přijet noví hosté a uznej, že tady teď nemůžou bydlet. Naštěstí je tady kousek ještě jeden pension, kde těch jedenáct míst měli.“

„A proč se ten nálezce na to vaření nevybodne?“

„Buď rád; a hlavně ty králíky klepnul už včera.“

„Tak králíkem nepohrdnu. Viděl jsem venku tu ohromnou králíkárnu...“

„Nojo, když majitel je měl taky rád.“

„Kdyby ho ještě stáhnul z kůže; vždyť oni ho zabili jako králíka. A už jste toho kuchaře pořádně vyslechli?"

„Na to nebyl čas."

Oběd s podezřelým

Mírek Tloský byl jedním ze dvou zaměstnanců zavražděného Jaromíra Krutlíka; druhým byla Marie Stárská, tou dobou zatím pryč, ale prý měla přijít nejdéle za dvě hodiny. Vlastně především tito dva připadali v úvahu jako vrazi, protože věděli, že v době, kdy se ona událost stala, bude J. Krutlík sám v odemčeném areálu; to vyplynulo i z našeho rozhovoru s p. Tloským.

„Dobrý den, pane Tloský," řekl jsem vstoupiv do kuchyně, „Jsem Drahoslav Breichaistol, patřím k vyšetřovatelům."

„Těší mě," odpověděl p. Tloský otočiv se na mě. „Tak jste už na něco přišli?"

„Ještě vás musíme vyslechnout."

„A dáte si tady oběd, já totiž nevím, komu to udám. Když jsem to začal vařit, tak mě ani nenapadlo, že to nebude nikdo jíst. Hosté pryč. Šéf pryč. Je to na hovno."

„Tak já osobně se tady klidně naobědvám a klidně pozvu i ženu..."

Vtom vstoupili Aleš s Honzou. Ještě jsem neuvedl, že po mém nastoupení se Honza Macharáček trochu zarazil v naší kanceláři, abychom my dělali práci venku. On byl totiž potřeba hlavně někdo na trochu jinou práci, než jsem chtěl dělat já; jenže Aleš s Honzou se domluvili takto a Honzovi to vyhovovalo.

„Kdy jste šéfa viděl naposled?" zeptal jsem se já.

„Včera večer. Bylo tak osm hodin - než jsem odcházel. Zašel jsem k němu. Muselo se to stát nanejvýš hodinu potom, protože tak kolem deváté šéf obvykle sám zamykával. Je pravda, že by to mohlo být i ráno, protože čekám, že kdyby šéf byl naživu, tak by odemknul někdy po sedmé. Já jsem přišel v devět."

„Ráno to nebylo," podotkl Aleš. „Šéf byl mrtvý déle."

„Takže máme docela přesný čas smrti," vyvodil jsem.

„Tak kde jste tou dobou byl?" zeptal se Aleš.

„Doma. Bydlím tady v Hlubočepích."

„Tak nám rovnou řekněte, kde přesně," řekl Aleš.

„Ke hřbitovu 4."

Aleš si to poznamenal a napadlo ho zeptat se na pokojskou:

„Kdy myslíte, že přijde paní Stárská?"

P. Tloský se podíval na hodiny.

„Ve tři čtvrtě na dvanáct tu už vždycky je, abychom rychleji připravili stůl. Jinak pracuje hlavně odpoledne. Zvláště, když nemáme hosty."

„Kdo si myslíte, že mohl šéfa zabít?" zeptal jsem se.

„Kdo?! A viděli jste, jak to udělali. Nic se neztratilo. To musel být jedině šílenec."

Všichni jsme se zamysleli. Nemělo již smysl chodit pryč, paní Stárská měla přijít asi za půl hodiny. Já jsem zavolal Elen a Honza zjistil, že pí Stárská také žije v Hlubočepích - v Lochkovské ulici číslo 7. Dalo by se jí sice jít naproti, ale my jsme považovali za užitečnější na vlastní oči si prohlédnout areál pensionu. Aleš zůstal v kuchyni, kde pokračoval v rozhovoru s kuchařem.

V době, kdy přišla paní Stárská, jsme zrovna byli za stavením, a tak jsme tuto skutečnost ani nezaregistrovali. Elena přišla asi deset minut potom a po jejím příchodu do kuchyně ji Aleš požádal, aby nás našla.

„Ahoj, Drahu; Honzo," řekla u nás.

„Čau, Elen," odpověděl Honza s úsměvem na Elenin pozdrav.
„Tak jsi tu dokonce dřív, než paní Stárská," řekl jsem.
„No, jestli myslíš tu pani v kuchyni?..."
„V kuchyni je nějaká pani?!"
„To bude asi ta Stárská, Drahoslave," řekl po pravdě Honza.
„Asi máš pravdu, Jene," řekl jsem, když mi to došlo.
Pak jsme odešli směrem ke kuchyni.

Paní Stárská, jak se zdálo, pana Krutlíka nezabila. Byla toho času sama doma a mohla se klidně mezi osmou a devátou vrátit, navíc si mohla kdykoliv odemknout, nezdálo se ale, že by měla motiv. Na druhou stranu motiv pana Tloského jsme také zatím neznali, jestliže to udělal. Vzhledem ke způsobu vraždy bylo pravděpodobné, že kdyby to udělala pí Stárská, musel by jí J. Krutlík předtím udělat něco skutečně strašného; v takovém případě by to asi věděl i p. Tloský, takže jestliže nám to neřekl, asi by musel přinejmenším schvalovat její čin. Nebo ho to zatím jen nenapadlo. Jenže kdyby to byla paní Stárská, musela by být mužem, nebo alespoň atletkou - nebylo pravděpodobné, že by klasická žena jako ona dostala dosti těžké mužské tělo do takové polohy, v jaké jsme je našli.

Poobědvali jsme spolu s dalšími třema kolegy, tedy v devíti. Mělo to význam, protože jsme si udělali docela dobrý obrázek o obou hlavních podezřelých; stále jsme však netušili, kdo, a hlavně proč, to udělal.

Co řekne pitvač?

Byli jsme zrovna v kanceláři, když jsme dostali telefonát z patologie; Martin nám vždy nechával dát vědět o něco dříve, než skončil s pitvou, abychom se mohli v době jejího konce dostavit.

Vyrazili jsme tedy k pitevně, abychom se dověděli nové poznatky; především by se hodilo znát čas smrti, i když nebylo zase tak pravděpodobné, že by ho Martin dokázal stanovit ještě přesněji, než jsme jej znali.

Martin měl hotovo chvíli potom, co jsme dorazili.

„Dobré odpoledne," pozdravil Martin Delský mě s Alešem.

„Krásné dobré, pane Delský," odpověděl jsem.

„Myslím, že bychom si mohli tykat?" pravil Martin ještě, než Aleš stačil také pozdravit.

„Dobře," řekl jsem. „Ale co jste zjistili?"

„Praštili ho dřevěnou tyčí, omráčeného ho položili na ten stůl a pak podřízli. Zemřel na vykrvácení. Bylo to někdy mezi šestou a půl desátou."

„Mohla to udělat žena?" ujistil se Aleš, přestože odpověď byla očekávatelná:

„Leda kulturistka."

„Bylo by dobré znát ten čas smrti přesněji," řekl jsem snaže se přitlačit na Martina a v tomto případě trochu úspěšněji:

„Řekl bych, že to bylo někdy po osmé večer, ale u soudu vám to nepotvrdím."

Odpověď to byla asi nejhorší, jaká mohla; nejenže nepřinesla nic překvapivého, ale také nám řekla, že je stejná pravděpodobnost, že byl pan Krutlík zabit ještě před odchodem Mirka Tloského jím samým, jako že se to stalo až po odchodu p. Tloského přesně tak, jak vypověděl.

„Díky, ale tenhle čas nám stejně moc nepomůže," konstatoval jsem.

„Máš pro nás ještě něco?" zeptal se Aleš.

„Nemám. Dejte Honzovi pitevní zprávu; nebo se teď o zprávy budeš zajímat ty?" řekl Martin podívav se na mě.

„Tohle dělá pořád Honza," řekl Aleš.

Pak jsme odešli.

„Teď už musíme jenom zjistit, proč to ten Tloský udělal," řekl Aleš.

„A šes si jistej, že to byl on?" zeptal jsem se.

„Ty o tom snad pochybuješ?"

„Třeba to byl někdo jiný."

„A kdo jako? Třeba Stárská?... Hele, tys vždycky všechno věděl líp než my, ale teď asi nebudeš mít pravdu."

„Tak Stárská to asi nebyla, ale co někdo jiný. Nemůžeme hledět jenom na očividné možnosti."

„Tvrdím ti, že to byl Tloský: Vzal tu tyč, co má před domem na králíky, vsad' se, že se bude shodovat s tou, kterou ho fláklí, a pak ho podřezal jedním z nožů, které má v kuchyni a ten potom umyl."

„Vypadá to pravděpodobně."

„Mě by zajímalo, co na to řekne Honza."

Honza byl podobného názoru jako Aleš a i já jsem věřil, že vrahem je Tloský. Už mu to jenom dokázat.

Pravděpodobnost pravdivého

Přišev domů jsem samozřejmě o všem vyprávěl Elen.

„Tloský to nebyl," prohlásila Elena rezolutně.

„Ale kdo jiný?" optal jsem se; byl jsem docela silně přesvědčen, že Mírek Tloský je skutečně vrahem, byť jsem přiznával jistou pochybnost.

„A proč by to dělal? A ještě takhle! Někdo prostě přišel a zabil ho. A ty teď nehledej důvod, proč to Tloský udělal - konec konců, to za tebe udělají jiní. Soustřed' se na to, kdo jiný to udělal a proč."

Když si Elen byla tak jistá, rozhodl jsem se postupovat, jak mi radila. Pokud byl vrahem p. Tloský, zjistí to za mě Aleš s Honzou; já musím přijít na to, kteří další lidé by se mohli stát podezřelými.

Hned ráno jsme se s Alešem sešli v pensionu V údolí; hledali jsme nástroje použité k vraždě p. Krutlíka. Jak jsem již uvedl, hned vedle dveří se o zeď opírala dřevěná tyč používaná M. Tloským k omračování králíků.

Tu tyč jsme pochopitelně vzali na analýzu, jestli by se nemohlo jednat o vražednou zbraň. Horší však bylo najít vražedný nůž; z pitevní zprávy vyplývalo, že se pravděpodobně jednalo o nůž kuchyňský, a to dost opotřebovaný, nenabroušený, navíc se zbytky králičí krve, která byla nalezena v řezné ráně krkem šéfovým. Nebylo jednodušší cesty, než se zeptat pana Tloského, kterou zbraní že to zabíjí ty králíky. Zavolali jsme tedy p. Tloského do pensionu.

„Dobrý den, pane Tloský," uvítal podezřelého Aleš, já jsem byl zrovna v chodbě, za otevřenými dveřmi.

„Dobré dopoledne," odvětil pan Tloský, „proč jste mě zavolali?"

„Zdravím," pravil jsem vyšev na dvůr. „Chceme vědět, jakým způsobem přesně zabíjíte králíky?"

„Vezmu tyč," začal p. Tloský vysvětlovat, „odnesu ji támhle [ukázal na místo na druhém konci dvora a vyrazil pomalou chůzí k němu], opřu ji o zeď, otevřu králikárnu, chopím se králíka, vrátím se k tyči, chopím se i jí, v kapse mám nůž. Králíka klepnu, podřezu, ..."

„To stačí," přerušil jsem p. Tloského. „Používáte ještě nějaké jiné nástroje?"

„Ne."

„Tak to nám asi bude stačit, když nám ukážete ten nůž.“

Podíval jsem se na Aleše pokračovabo:

„Používáte tu tyč, co byla opřená tamhle?“

„Kde je?“

„Vzali jsme si ji,“ řekl Aleš.

„A ten nůž?“ zeptal jsem se.

„Ten je v kuchyni. Myslíte, že jím mohl někdo zabít šéfa?“

„Je to možné,“ řekl jsem. „Ale toho byste si asi všimnul, ne?“

„Ne,“ řekl pan Tloský. „Nůž večer nechám v kuchyni a ráno ho ještě používám ke zpracování masa.“

„Takže jste ho už umyl,“ řekl Aleš.

„Ano.“

„Ale stejně si ho vezmem,“ uzavřel jsem.

Pan Tloský nám odevzdal jeden kuchyňský nůž ze své sady. Je pravda, že charakteristika vražedné zbraně na něj přesně seděla, ale i kdyby jí byl, neprokazoval by vinu M. Tloskému; navíc jiné otisky prstů než p. Tloského se na něm pravděpodobně nenajdou, protože podezřelý nejspíš, nevěda, že nůž by mohl být důležitý, umyl i rukojeť tohoto.

Bez ohledu na to, že povaha podezřelých předmětů vzhledem k vraždě Mirku Tloskému nic definitivně nedokazovala, dali jsme je pochopitelně prozkoumat. Trefili jsme se správně - dřevěná tyč p. Tloského byla použita vrahem a kuchyňský nůž právě tak. Na noži i na tyči byly nalezeny otisky prstů M. Tloského a žádné jiné. To ovšem nebylo ničím důležité, protože vrah mohl použít rukavice, a pak nezanechat otisky ani na tyči.

Osobně jsem stále více věřil v nevinu pana Tloského, ale Aleš s Honzou byli stále utvrzenější v dojmu, že p. Tloský skutečně vraždil, nechali se však snadno přesvědčit, že získané důkazy jsou lehce zpochybnitelné a je třeba zjistit alespoň, jaký měl důvod zabít šéfa; a ještě k tomu takovým způsobem... Kdyby to udělal kdokoliv jiný, dalo by se to považovat za docela zajímavý a vhodný způsob; ale v případě, že vrahem je sám M. Tloský, bychom asi museli připojit komentář, že je šílenec.

Pension Pod Žvahovem

Při rozhovoru s oběma zaměstnanci Jaromíra Krutlíka jsme nebyli schopni přijít na to, kdo další by měl jakýkoliv důvod šéfa zabít; ovšem ani žádný z nich jej, zdá se, neměl. Pokud dojde k situaci, že zdánlivě nikdo nemá žádný důvod k danému činu, je jisté, že existuje něco, co nevidíme. Stále jsem byl přesvědčen, že Marie Stárská je nevinná a nelže a ani Elen neuvažovala o opaku. Je-li vrahem Mirek Tloský, bude tu asi něco, co neví ani pí Stárská, nebo to nepovažuje za důležité. Nebylo nám známé žádné další prostředí, kde by se zavražděný pohyboval a ze kterého by tak mohl pocházet jeho vrah; snad by to mohl být někdo z minulosti, jeho motivace by mohla vycházet z nějaké situace, o níž jeho zaměstnanci, a zároveň jediní přátelé, nevěděli. Jak najít tuto situaci? To by byl problém.

Při mém přemýšlení se mi ovšem podařilo nalézt ještě jedno současné prostředí, kde by mohl mít Jaromír Krutlík nepřítele - vlastně se jednalo o jediný záchytný bod, který jsme měli. Šlo o jeho konkurenci.

Již jsme uvedli, že nedaleko pensionu V údolí se nacházel jiný pension - Pod Žvahovem, a to ve stejnojmenné ulici. Nemohl by pro něj být pension V údolí konkurenční až do zničující míry? To by přicházelo v úvahu, a tak jsme se na pension Pod Žvahovem šli zeptat zaměstnanců pana Krutlíka.

Mirek Tloský vypověděl:

„Zelenka [míněn majitel pensionu Pod Žvahovem Tomáš Zelenka] navštívil šéfa před několika dny. Vycházeli spolu velmi špatně; ti se dokázali tak pohádat, že to bylo slyšet po širém okolí.“

„Docházelo k takovým situacím často?“ zeptal jsem se.

„Ne. Naštěstí se moc často nevidali. Ale vždycky chodil Zelenka k nám; šéf si s ním neměl co říct a z těch setkání byl vždycky dost rozhozený.“

„A o čem se hádali?“ zeptal se Aleš.

„My jsme byli úspěšní a zavedení, kdežto Zelenka si před časem koupil ten pension nahoře a ještě ho rozšířil. Byl to nesmysl, ale to se ukázalo až později. Víte, on ten svůj pension řídil dost divně a vlastně jeho jedinou předností byla možná o něco málo lepší reklama. I když ne o moc lepší, on šéf se v tomhle taky dost snažil... A další přednost - měl větší kapacity. Záviděl šéfovi, že měl asi větší zisky. Každopádně jsme nikdy nebyli ztrátoví, narozdíl od Zelenky. Chtěl se nás zbavit tím, že by nás koupil, ale to by šéf nikdy neudělal.“

„Kdo pension zdědí?“ zeptal se Aleš.

„Šéfov syn.“

O synovi J. Krutlíka jsem se zatím nezminil a ani jsem k tomu neměl moc důvod. Již od Krutlíkových zaměstnanců jsme věděli, že se většinou nestýkali. Byla sice pravda, že se v pensionu objevil pár dnů před vraždou, ale ani potom, co ho Aleš vyslechl, jsme neměli dojem, že by mohl být něčím důležitý.

„Takže šéf neměl závěť?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl bez váhání p. Tloský.

„Víte to jistě?“ otázal jsem se ujišťujícím.

„Myslím, že bychom to věděli. Kdyby někomu něco odkazoval, tak asi mně nebo Marii.“

Tloského úvaha byla správná, ale J. Krutlík přece sepsal závěť. Je pravda, že pension byl jeho největším majetkem, ale byť ho i s nějakými penězi odkázal dohromady oběma svým zaměstnancům, zbylo synovi mnohem více než zákonné minimum.

Jestliže ovšem o závěti nevěděl pan Tloský (a jak jsme později zjistili ani paní Stárská), bylo pravděpodobné, že i syn se domníval, že pension zdědí on.

„Co by Petr Krutlík s pensionem udělal?“ položil jsem další otázku a p. Tloský na ni odpověděl:

„Myslím, že by ho prodal; a je jasné komu.“

„Mohli o tom spolu Zelenka a šéfov syn mluvit?“ otázal jsem se.

„To je možné. Možná, že dokonce šéfa k prodeji přemlouval.“

„Máte nějaký důvod domnívat se, že to tak skutečně bylo?“ zeptal se Aleš.

„Ne. Ale možné to je. Ale myslím, že by otce nezabil.“

„A věděl, že pension bude v době činu prázdný?“ zeptal jsem se.

„Věděl,“ odpověděl pan Tloský.

„A věděl o tom Zelenka?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl p. Tloský.

„Znal se syn osobně se Zelenkou?“ zeptal jsem se.

„Možná,“ odpověděl p. Tloský.

„Viděl jste je někdy spolu? Setkali se třeba náhodou v pensionu?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl p. Tloský. „Nikdy jsem je tady spolu neviděl. Ale to neznamená, že se nesetkali.“

„Řekl jste, že syn šéfa nejspíš nezabil,“ pokračoval jsem, „ale co Zelenka?“

„Ten by to mohl udělat,“ řekl M. Tloský.

„Ale řekl jste, že Zelenka nevěděl, že šéf bude v danou dobu v otevřeném pensionu sám,“ pravil Aleš.

„Třeba to nevěděl, ale možná jo. A v tom případě bych si dovedl představit, že by to udělal.“

Když jsme odešli, uznal i Aleš, že Tomáš Zelenka by připadal v úvahu spíš než Mirek Tloský, zvláště pak potom, co tento názor potvrdila i Marie Stárská. Osobně jsem M. Tloského již vůbec nepodezřívá, a tak byli podezřelí hlavně T. Zelenka a P. Krutlík. Nechám již na vás, jestli se mnou

budete souhlasit.

Každopádně jsme se od paní Stárské vydali za Tomášem Zelenkou do pensionu Pod Žvahovem. Toho jsme samozřejmě nemuseli seznamovat se stavem, který již chvíli znal, a tak nebylo divné, že jej naše návštěva tak moc nezaskočila. Přesto mi přišlo, že námi byl vykoлеjen víc, než by se dalo čekat. Došlo mu, že jsme ho začali podezřívát. Ale lze to považovat za projev vědomí viny? Nejde pouze o pocit ohrožení?

„Jaký jste měl vztah k Jaromíru Krutlíkovi?“ zeptal jsem se.

„Moc jsme spolu nevycházeli,“ odpověděl p. Zelenka.

„Prý jste chtěl koupit jeho pension,“ řekl Aleš.

„To je pravda. Ale nechtěl mi ho prodat.“

(...)

„Znal jste jeho syna?“ zeptal jsem se; následovalo krátké mlčení.

„Ne. Věděl jsem, že má syna, ale myslím, že jsem se s ním nikdy nesetkal.“

Ve stejném stylu rozhovor pokračoval. T. Zelenka samozřejmě nepřipustil možnost, že by vraždil. Na otázky odpovídal logicky, nebylo možné najít v jeho výpovědi jasné mezery. Zdálo se, že nemohl vědět o faktu, který vrahovi umožnil nepozorovaně vykonat svůj záměr - prázdnotu pensionu v době činu. Bylo jisté, že vrah pension dobře znal, ale to by mohl být i někdo, kdo zde strávil jen pár dní.

Neznali jsme motiv Mirka Tloského, Marie Stárská šéfa nezabila, Tomáš Zelenka nejspíš nevěděl o své příležitosti a syn nejspíš opravdu neměl důvod k vraždě; nikdo jiný už v úvahu příliš nepřicházel - podařilo se nám sice nakonec přidat další dva lehce podezřelé, ale že by přibyli další? Nejspíš budeme muset vyvrátit jednu z našich současných domněnek. Rozhodli jsme se pozvat všechny podezřelé zítra odpoledne k nám.

Setkání podezřelých

Mirek Tloský, Marie Stárská, Tomáš Zelenka a Petr Krutlík se před naší kancelář dostavili tak, jak bylo dohodnuto. Krutlík přišel poslední, ale stále včas, takže jsme mohli začít s jednotlivými výslechy.

Měli jsme zavedený jednoduchý způsob postupných výslechů, kam jsme si s Alešem postupně zvali jednotlivé osoby, zatímco ostatní čekali v naší kanceláři, kde s nimi byl i Honza. Nejednou se stalo, že hovor vyšetřovaných v kanceláři byl zajímavější než samotný výslech.

Protože Petr Krutlík byl jediný, s kým jsme včera nemluvili, zavolali jsme si ho jako prvního.

„Znal jste se s lidmi, které jste teď viděl v kanceláři?“ zeptal se jeden z nás.

„Tátovy zaměstnance i pana Zelenku jsem znal od vidění.“

„Je jisté, že s Mirkem Tloským a Marií Stárskou jste se setkával, když jste přišel za otcem do pensionu. Ale odkud jste znal Tomáše Zelenku?“

„Vlastní pension nedaleko tátova a chtěl Údolí koupit.“

„Takže byl častým hostem v otcově pensionu?“

„To byste se musel zeptat tátových zaměstnanců.“

„Vy o něm ale nevíte jen z doslechu.“

„Známe se od vidění.“

„Takže jste se několikrát náhodou potkali v pensionu?“

„Párkrát.“

„To je ale dost zvláštní, protože zaměstnanci vašeho otce tvrdí, že jste se v pensionu nikdy

nesetkali."

„To bylo opravdu jen párkrát. Jednou jsem ale také k panu Zelenkovi zašel."

„Říkal jste, že se znáte jen od vidění."

„V podstatě jo, tenkrát jsem chtěl jenom zjistit, jak je to s ním a tím naším pensionem."

„Kdo teď zdědí pension?"

„Já."

„Víte, že váš otec měl závět?"

„Ne."

„Co s pensionem uděláte, jestli ho dostanete?"

„Prodám ho," odpověděl vyslychaný po krátké odmlce.

„Panu Zelenkovi?"

„Nejspíš."

„O čem jste s otcem mluvil, když jste se naposled setkali?"

„Tak o všem; jednou za čas přeci jen přijdu."

„Chtěl jste po něm, aby prodal pension?"

„K tomu bych ho nedokázal přemluvit."

Po takových tvrzeních bylo logické pozvat jako druhého Tomáše Zelenku.

„Petr Krutlík tvrdí, že jste se párkrát setkali, ale vy jste nám říkal opak."

„Je možné, že si to nepamatuju."

„Myslím, že to není možné."

V tu chvíli začal Zelenka chaotizovat. Z jeho řeči se rychle vytratila jistota, přímost a naprosto zmizela jakákoliv nezpochybnitelnost. Nakonec přiznal, jak se to stalo.

Měli jsme pachatele a spolupachatele. Mirek Tloský a Marie Stárská mohli jít domů, protože jsme je už nepotřebovali.

Vrahem byl Tomáš Zelenka; Petr Krutlík mu aktivně pomohl. Když se P. Krutlík dozvěděl, že otec bude v pensionu nějaký čas úplně sám, odešel za Tomášem Zelenkou, s nímž se docela dobře znal. Oba měli zájem na tom, aby pension získal Zelenka - Zelenka existenční, Krutlík hlavně finanční - jedině, co po něm Zelenka chtěl bylo, aby se pokusil zjistit, kdy bude pension v údolí prázdný a nabídl mu za to zcela nezanedbatelnou částku. Mohlo by se zdát, že je přeci jen trochu rozdíl napomoci vraždě vlastního otce, nebo někoho cizího - i když většina lidí by odmítla pomáhat jakémukoliv lumpovi proti dobrému člověku -, ale pro Petra Krutlíka byl jeho otec vlastně cizí. Když se tedy P. Krutlíkovi podařilo zjistit, jak to bude s obsazeností pensionu v době vraždy, oznámil to T. Zelenkovi a tento pak vyčkal odchodu p. Tloského, vstoupil do areálu pensionu v údolí a zabil Jaromíra Krutlíka známým způsobem - tyč stála před budovou opřena o zeď, nůž ležel v kuchyni u dřezu a najít nádobu vhodnou k zachycení krve vytryskší ze zavražděného také nebyl problém. Následně Zelenka tiše vystoupal ke dveřím kanceláře J. Krutlíka, otevřel dveře - šéf seděl za stolem - a zasáhl majitele pensionu dřevěnou tyčí do hlavy; úder byl veden dost přesně a silně, aby muž okamžitě upadl do bezvědomí...

Osud pensionu V údolí

Komu Jaromír Krutlík pension odkázal, jsme se již dověděli. Dalo se čekat, že Mirek Tloský zůstane kuchařem, ale zato Marie Stárská se stala vedoucí pensionu. O důležitých věcech sice rozhodovali dohromady a Marie stále zajišťovala některé své někdejší povinnosti, ale například na úklid si noví majitelé našli pokojskou. Marie spolehlivě zastala všechnu agendu související se správným vedením ubytovacího zařízení.

A co rodina Jaromíra Krutlíka? Petr, jako otcovrah, samozřejmě neměl nárok na žádné dědictví po otci, a tak veškeré peníze, a těch nebylo málo, zdědila jeho dcera Tereza.

Marie a Mirek dobře věděli, kdy má Tereza narozeniny, a tak, když bylo Tereze patnáct let, rozhodli se jí vystrojit velkou oslavu ve svém pensionu. Sice s ní ani s její matkou neměli žádný kontakt, ale matka jejich návrh přece přijala; chtěla, aby její dcera poznala dědečkův doslova životní pension.

Účelem pozvání Krutlíkových do pensionu bylo domluvení se s Petrovou bývalou ženou - nechala se s ním rozvést krátce po jeho odsouzení - o osudu pensionu; Marie s Mirkem totiž chtěli, aby se pension vrátil zpět potomkům Jaromíra Krutlíka, a tak se dohodli, že Tereze k jejím 19. narozeninám oba věnují třetinu svého podílu v pensionu.

Od oné oslavy byla Tereza v pensionu velmi často a zpočátku ani netušila, na čem se její matka s Mirkem a Marií domluvila. Jelikož jí ovšem chtěla Marie velmi aktivně zasvětit do vedení jejího pensionu, mlčení vydrželo nejvýš patnáct měsíců.

Když bylo Tereze devatenáct let, byla obdržným darem docela překvapena. Marie věděla, proč vybrat právě devatenácté narozeniny, ale její promýšlení ji nedoneslo k úvaze o takovém Terezině překvapení, jaké nakonec přišlo. Ona sice věděla, že má část pensionu dostat; ale kdy? Čekala, že v osmnácti, ale přepočítala se; za rok ji to pak docela překvapilo. Nepřekvapil ji ovšem fakt, že den předávací slavnosti vůbec nebyl výročím jejího narození, ale k tomu se dostanu níže.

Mezi majiteli pensionu se částečně mimoděčně, částečně z iniciativy Marie, vytvořil systém posledních vůlí; jeho původcem byl ovšem Mirek, jenž totiž neměl žádného zákonného dědice, a tak svůj podíl v pensionu odkázal Marii a své úspory „vracel“ pensionu V údolí jako právnické osobě. Marie byla žena s ohromným smyslem pro spravedlnost, a tak i ona napsala závěť, v níž odkazovala svůj díl v pensionu Mirkovi; její ostatní majetek však měla samozřejmě získat její dcera (Marie byla rozvedená a její dcera odešla pár měsíců po svých osmnáctinách k příteli, s nímž se ovšem po čase rozešla a nastěhovala se do bytu, který Marii zůstal z doby studií v Praze; nakonec se však dcera vdala lépe než Marie sama). Když se Tereza stala spolumajitelkou, zněly nové závěti všech tří takto: Podíl v pensionu V údolí bude rozdělen mezi zbylé spolumajitele, a to rovným dílem. To, že se Tereza k systému posledních vůlí ráda připojila, svědčilo něco o jejím vztahu s Marií a Mirkem; cílem nové podoby závětí však bylo navrácení pensionu do rukou rodině Krutlíkové, jelikož se pochopitelně očekávalo, že Tereza Marii a Mirka přežije. Že Jaromír Krutlík nechtěl svůj pension odkázat svému synovi? To je pravda, ale Tereza pension milovala právě tak jako Jaromír a on sám by si jistě přál, aby jej dostala právě ona.

Vraťme se teď k oslavě Tereziných osmnáctých narozenin, která byla asi poslední větší klasickou oslavou konanou v pensionu V údolí. Terezka jistě nemohla být nespokojena z dárku, který obdržela. Dostala totiž krásné nové auto, které pro ni bylo o to cennější, že v rodině od zatčení otce žádné neměli, jelikož Terezina maminka nechtěla řídit. Zmiňuji se zde o tom proto, že paní Krutlíková neměla prostředky na koupi auta, a tak se na něj složila se svými kamarádkami. Sama dala 60% a po pětině Marie Stárská a - Elena Breichaistolová. Ano, právě tyto tři ženy, které se před smrtí Jaromíra Krutlíka vůbec neznaly, dalo dohromady vyšetřování a následky jeho vraždy.

Pension V údolí za Marie Stárské prosperoval a vynášel ještě více než za Jaromíra Krutlíka, ale ani pension Pod Žvahovem na tom nebyl s novým majitelem nijak špatně. Najít pension V údolí prázdný, jako se to stalo v den smrti Jaromíra Krutlíka, bylo takřka nemožné, spíše byl většinu roku úplně plný; poroto majitel pensionu Pod Žvahovem rád platil Údolí za „reklamu“ - Marie totiž posílala hosty, kteří se již nemohli ubytovat v Údolí, pod Žvahov, který se pak i přes své přehršlé kapacity občas naplnil a Marii nejvíc mrzelo, že nemohla všem hostům ubytovaným pod Žvahovem poskytovat stejné doprovodné služby jako těm, kdo si včas rezervovali pokoj v Údolí. I z pensionu Pod Žvahovem však lidé odjížděli velmi spokojeni.

Mnohý obchodník by na Mariině místě asi navyšoval ceny, dokud by to šlo, ale to by Marie nikdy neudělala - držela ceny na takové hranici, aby měla příjemný výnos, ale neobjevovali se zákazníci, kteří by si raději našli levnější ubytování. Je pravda, že to ani nebylo příliš možné,

protože Marie patřila k nejlevnějším v širém okolí. Obdivuhodný poměr kvality a ceny si Marie mohla dovolit především díky tomu, jakou byl pension V údolí „renomovanou značkou“. Později dospělo propojení pensionů V údolí a Pod Žvahovem do takové intenzity, že i ceny měly stejné a poskytovaly podobné služby, byť nedošlo k jejich úplnému spojení. Marie Stárská se totiž stala majitelkou pensionu Pod Žvahovem něčím, co by bylo možné nazvat „manažerkou“. Aby byly postupy fungující mezi oběma pensiony nenapadnutelné, pořídila si Marie oprávnění k poskytování takových služeb a majitel pensionu Pod Žvahovem Marii platil - dle jejich vzájemné dohody - stále větší provize. Bylo to spravedlivé, protože pension Pod Žvahovem vděčil za svůj úspěch právě Marii, a navíc více vydělával máje větší kapacity (byť jeho rozšíření nebylo pro T. Zelenku příliš prospěšné, nyní se situace díky Marii a novému majiteli obrátila); o rozšíření pensionu V údolí nemohla být ani řeč.

Protože pension V údolí nesl na Marii vkus až moc, dávala část výtěžku zpět jemu a hostům. Kromě větší reklamy - nevěřili byste, kolik lidí přiláká dobře udělaný a umístěný billboard, nemluvě o tom, že Marie dokonce „vyšipkovala“ hlavní příjezdové cesty; po těchto akcích již bývaly oba pensiony plně permanentně, až Marie od další reklamy raději upustila a po čase zrušila i onen billboard.

Marie zásadně neuplatňovala sezónní ceny, ale přeci jen byla v roce čtyři krátká období - trvající 3 dny -, kdy byly ceny navýšeny. Týkalo se to vždy období od pátku do neděle, přičemž v sobotu se konaly *Slavnosti ročních dob*; jednalo se vždy o první sobotu daného ročního období, kteroužto není problém stanovit podle kalendáře.

Tyto slavnosti byly důvodem, proč Tereza dostala svůj díl pensionu pár týdnů před svými devatenáctinami. Kolem pensionu byl totiž okruh lidí, kteří slavili své narozeniny společně, a to právě v sobotu náležící oslavě ročního období. Do té skupiny patřila samozřejmě Marie s Mirkem a Terezou, také majitel podžvahovského pensionu, dále já, Elen, Irena Krutlíková (matka Terezy), Aleš, Honza i se svými příbuznými a blízkými přáteli - kterážto připomínka se samozřejmě týká i všech těch, kdo byli jmenováni již dříve - následovalo by i několik „štamgastů“ a jiných lidí, kteří ještě nebyli a nebudou v mých příbězích zmíněni. Přespolní se samozřejmě ubytovávali v pensionu, až se jejich počet zvýšil natolik, že zaplnili nejprve skoro celý, ale po pár dalších letech i úplně celý pension V údolí. Je jasné, že když nemohli bydlet v Údolí, museli jít pod Žvahov. Problém byl, že pro zachování alespoň trochu komornější atmosféry byla sobotní oslava určena výhradně pro přátele a ubytované v pensionu V údolí. Čím více však slábla kapacita Údolí pro „neznámé“, tím více mohlo hrozit, že zábavy zbytečně ustrnou, ale hlavně - že se stanou záležitostí jakési široké rodiny, což vzhledem k jejich myšlence nebylo žádoucí. To ale taktéž nebylo připuštěno.

Zprvu platilo, že v pátek mohl člověk v pensionu V údolí bydlet za cenu platnou po zbytek roku, pokud pomáhal s přípravami oslav; využívala toho většina ubytovaných, protože přípravy slavností se pomalu staly oblíbenými, a protože množství „neznámých“ bylo omezené, začaly rezervace pension pro slavnostní dny naplňovat již dlouho dopředu. Marie s Terezou tak začaly vymýšlet různá pravidla, aby se zájemci dostávali na slavnosti spravedlivěji a po krátkém čase Mirka napadlo uspořádat již ve čtvrtek odpoledne „Klání o účast na Slavnostech ročních dob“, jehož náplň určoval hlavně Mirek, řídící také průběh každé soutěže. Mirek se v kláních přímo vyžíval, ale i jiní lidé si vyhradili čtvrteční odpoledne jen, aby mohli přihlížet divácky atraktivním soutěžím.

V pátek pak ti, kdo měli volno, připravovali vše potřebné na slávu. Marie, Mirek a Tereza měli vytvořený plán, jak musí připravené prostory vypadat a spolu s několika přáteli dávali program slavnosti i příprav dohromady dlouho dopředu.

Největší sláva přišla v sobotu. Bylo nemyslitelné, aby někdo z přátel přišel v 7:01, aniž k tomu měl opravdu vážný důvod. Úvod a první tři hodiny také byly tím nejlepším z celých oslav. V pravé poledne přišel oběd - velmi slavnostní. Poledne vždycky bylo více či méně originálním způsobem ohlášeno a, jak jsem naznačil, jako jediné se řídilo přírodním časem - na zimních a jarních slavnostech bylo odbíjeno ve 12:00, na oslavách léta a podzimu ve 13:00. Oběd byl samozřejmě na aktuální téma, aby nebyl zapomenut smysl oslavy. Po obědě následoval 40-60 minut dlouhý

zklidněný režim, aby přítomní mohli v klidu strávit vydatný oběd - dopoledne byla dokonce poskytnuta jen lehká snídaně všem, kdo o ni projeví zájem, ať už přijeli nesnídavše, nebo, jako já, nebyli schopni hodinu po probuzení skoro nic jíst; před obědem pochopitelně u mnohých nastal hlad, ale ten jim nebylo dovoleno zahnat svačinkou, čehož ale nakonec nikdo nelitoval. Celé odpoledne pak už ležely na stolech rozličné drobné svačinky, jichž se ovšem dobrých pár hodin nikdo ani nedotkl. Na jaře a na podzim se večere konala se západem slunce, v zimě již za tmy - asi v 18:20 -, v létě pak kolem sedmé, tedy ještě za bílého, s trochou štěstí krásně slunného, dne. Ještě předtím, během odpoledne, byla část oslavy určena všem, kteří budou mít v následujícím ročním období narozeniny.

Ponocovalo se pak do pozdních hodin, jen dětem bylo dovoleno jít dřív spát. Snad nikdo nejezdil na noc domů - všichni byli uloženi na chodbách a - s dovolením většiny platících hostů - i na pokojích pensionu; na koho se nedostalo, šel s Mirkem nebo Marií do jejich nedalekých domovů.

Ráno se vstávalo docela brzy, protože se šlo na místo, odkud byl krásně vidět východ slunce; ranní vstávání však příliš nevadilo těm, kdo se „společensky činili“, protože po jisté dávce alkoholu se stejně špatně spí. Za východu slunce byla oslava jara, léta, podzimu, nebo zimy dokončena proslovem a nějakým překvapujícím rituálem a potom se kompletní skupina rozdělila na dílčí části podle toho, jaký výlet si kdo vybral - skupin bývalo pět, občas čtyři. S Elen jsme obvykle vedli tu nejdelší, nebo skoro nejdelší - i když občas jsme se i rozdělili do různých skupinek; v důsledku jsme bývali tak unaveni, že jsme doma povečeřevše šli brzy spát - obvykle kolem osmé. Všem přespolečnické Marie znale doporučovala, aby jeli domů až v pondělí, našli se však šílenci, kteří bydlíce v Praze jeli domů v neděli odpoledne autem, což ovšem málokdo zopakoval.

Slavnostmi ročních dob ovšem nekončily oblíbené akce pensionu V údolí, ostatní počiny se však konaly ve spolupráci s pensionem Pod Žvahovem. Jednalo se hlavně o turistické akce vedené obvykle Terezou, která se po dokončení studií stala „zaměstnankyní“ pensionu. My jsme se Terezčinými trasami hlavně často inspirovali, jen občas jsme Terezinu skupinu doplnili. Někdy se také stalo, že pro specifický zájem hostů byl potřeba druhý vůdce, jímž mnohdy bývala Elen.

Všemožné výlety samozřejmě potřebovaly zázemí; pro oba pensiony byla nakoupena spousta dobrých jízdnicích kol k zapůjčení, aby se zájemci mohli zúčastňovat cyklovýletů, aniž by byli nuceni přivážet si bicykly s sebou. Byl též zakoupen mikrobus, kvůli němuž si Tereza dokonce rozšířila řidičský průkaz na skupinu D1 a Elen, aby nezůstala pozadu, přistoupila k tomu, že si udělala skupinu D, tedy autobus, která byla beztak za podobnou cenu jako D1.

Tereza by autobus řídit nechtěla ani za nic a v pensionu ani žádný neměli. Pokud jej potřebovali, zapůjčili si ho i s řidičem - jinak to ani nešlo; většinou to jinak nešlo.

Jednou se Elen rozhodla vypravit na takový autobusový výlet. Obvyčejně se u takto velikých akcí jednalo o výlety s cílem poznat jistou část kraje kolem Prahy, jindy se naopak vyráželo daleko a autobus byl často doplněn Pražáky; proto se takové zájezdy konaly hlavně v sobotu. Z velké části sestávalo osazenstvo autobusových výletů z cizinců.

Když tedy jela Elen prvně na takový výlet, rozhodla se, neboť autobusy milovala a neměla moc příležitostí sednout si za jejich volant, že ho bude řídit. Dobře věděla, že není obvyklé půjčovat autobus bez řidiče, a tak si jej šla zamluvit osobně. Věřte nebo ne - dali jí ho. A to se opakovalo skoro vždy, když se konal sobotní zájezd. Dokonce se, byť spíše v humoru, Elen ptali, nechce-li pro ně jezdit na pravidelných linkách, ale třeba i na zájezdy. To však Elen odmítla. Přesto ale byla vždy vítána, a dokonce párkrát posloužila jako poslední spásná náhrada za odpadší řidiče hned třem různým dopravcům - tak byla známá.

Tím asi končí to nejzajímavější, co lze říci o dějích v pensionu V údolí pod vedením Marie Stárské a jejich přátel. Potom, co Marie dokázala pokračovat ve všem, co dělal Jaromír Krutlík a hlavně s Terezinou, ale i s Mirkovou, pomoci to rozšířit tak, aby se jejich pension stal místem, kam se každý návštěvník rád vrátí, byla radost sledovat spokojené hosty, ale i zúčastňovat se každé ze Slavností ročních dob.

